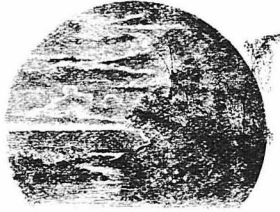

ΕΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΑΡΤΟΥ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΞΥΛΟΚΟΠΟΥ

'Ο Πέτρος ὁ Ξυλόκοπος κόβει μὲ τὸ τσεκούρι του τὰ πα- νόχρια δέντρα του λόγγου κ' ὁ ἀντίαιος παίρνει τὸν ἴζο καὶ τὸν σκορπίζει στὶς γύρω λαγκαδιές. Κάνει ποὺ κ' ἔχει τὴν πλά- χην στολίζει τὰ κλαδιά μὲ λαμπρὰ διαμάντια.

'Ο παγωμένος ἀέρας φρεσάει μὲ μανία καὶ στὸ βάθος τοῦ λόγγου ἀκούγεται ἕνα μεγάλο βουητὸ ἀπὸ τὶς φτελιές, τὰ ἐλάτια καὶ τὶς βε- λανιδιές. Ἡ κορφές τους κοινοῦνται δυνατὰ στὸ πέρασμα τοῦ ἀνέ- μου, ποὺ τίς ἀναγάζει μὲ σκρίβου ἀναστενάζοντας τὸ κεφάλι... Δυστυχισμένη Ξυλόκοτε! Τὰ χέρια σου παγωσανε κ' ἐοὺ ἐξακο- λουθεῖς ἀκόμα τὴ δουλειά σου.

Μὰ γιατί νὰ κοπιάζεις τόσο πολὺ, καίμεινε γέροντα; Μήπως δὲν σοὺ ἀρκεῖ τὸ λίγο σου ψωμί κ' ἡ ἀργία σου καλὴ; Γιατί δὲν κάθουαι ἴσως στὸ σπίτι σου, κοντὰ στὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ, ζεσταί- νοντας τὰ χροιά σου μὲλι καὶ περμένοντας νὰ περάσῃ ὁ χειμώ- νας γιὰ νὰ ξεναρθοῦν τὰ ζορπά καὶ χαροῦμενα κλειδιόματα τῶν παιδιῶν;

Σὲ λίγο θὰ φανοῦν τὰ πρῶτα φύλλα κ' ἡ ἀρχιὴ τοῦ ἴλιου θὰ κορμασοῦν σαράφια στὰ κλα- διὰ καὶ στὰ κλωνάρια...

Τ' ἀνθοσκεπαστὰ χορτάρια θὰ στρώσουν τοὺς δρόμους καὶ τὸ ἀρωμα τῆς ξαννειομένης γῆς θὰ βαλαμώσῃ τὸν ἀέρα.

Κι' ὅμως, ὁ γέρο-Ξυλόκοπε, δὲν ἀκούεις καὶ ἀδιάρκοτα κινεῖσαι τὸ τσεκούρι σου.

'Ω, τώρα καταλαβαίνω, γιατί δὲν θέλεις ν' ἀναπαύησ. Ἡ κό- ρη σου ἡ Ἰωάννα εἶνε δεκάξι χρονῶν κ' ἐοὺ μάντεμες τὸν ζου- ρφον ἔρωτα τῆς καρδιάς τῆς.

'Ω, πόσο μεθάει ἡ εὐωδία τοῦ πρῶτου χαμολούλουδου ποὺ κρύ- βει τὸ σπινθὲρ κεφάλι του κάτω ἀπ' τὸ φύλλωμα τοῦ δέντρον! 'Ω, πόσο εἶνε τερπνὰ τὰ πρῶτα ἔρωτικά φιλίσματα ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὰ ἄνθη κελίης τῆς κοπέ- λας!...

Δούλευε, καλὲ γέροντα, μ' ὀ- λον τὸν παγωμένο καὶ σκληρὸ γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἀέρα. Δούλευε, κ' ἡ ἀγαπημένη σου Ἰωάννα θὰ μπορέσῃ νὰ κερδίσῃ τὸ παλλημά- ρι ποὺ σοὺ τ' ἔζησε σὲ γάμο, λέγοντάς σου τὰ λόγια αὐτὰ: —Μιὰμια Πέτρο, ἔγω εἰκο- σὶ σκουδά στὴ δεριμάτινη τσάντα μου... 'Ἐχω διὸ γιὰ χροιά γιὰ νὰ κερδίσω περισσότερα. Δός μου γιὰ γυναικα μου τὴν Ἰωάννα καὶ γίνε καὶ δικὸς μου πατέρας...

—Ναί, παιδί μου, τὸ ἀποκρί- θηρες ἐοὺ, γιατί κ' ἡ Ἰωάννα ποῖν ἡ γῆ βγάλη λουλουδία θάχη ἄλλα εἰκοσι σκουδά.

Καὶ τώρα δουλεύεις ἀκούρα- στα. 'Ακόμα ὀτὸ σκεῖται κ' ἡ Ἰωάννα θὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ τὸν διαλεχτὸ τῆς καρδιάς τῆς... * * *

— Ξυλόκοτε, Ξυλόκοτε, μὴν εἶδες νὰ περάσῃ μιὰ λαμπρὴ συνο- δεία ἀπὸ κινήσος; Μὴν ἔβλεπες στ' αὐτιά σου ὁ ἴζος τοῦ κινη- γητικοῦ κέρας; Μὴν πέρασε ἀπὸ μπροστὸ σου καμιά γοργὴ ἐλα- φία κινηγημένη; Μὰ τὸν Πήνα, ἔχω χάσει τὰ χνάρια τῶν φίλων μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν βρῶ μὲς στὰ μονοπάτια τοῦ δάσους...

— Δὲν ἀκούω παρὰ τὴ βουὴ τοῦ ἀνέμου καὶ δὲν εἶδα παρὰ τὰ τρομαγμένα χοράκια ποὺ φεύγανε ἀπ' τὰ δέντρα ποὺ γρεμιζῶ...

— Ξυλόκοπε, ποὺ μπορῶ νὰ καταρῶνω τὴν πεῖνα μου καὶ νὰ ζεστάνω τὸ κορμὶ μου; Πολλές ὄρες ἔχω ποὺ περπατῶ ἐδῶ μὲσα καὶ κορφάτρηκα περῶ...

— Πάρε αὐτὸν τὸν ἴσιο δρόμο, παλληκάρι μου, καὶ θὰ βρῆς στὰ δεξιὰ μιὰ φτωγικὴ καλύβα. 'Εμπὰ μέσα κ' ἡ θυγατέρα μου ἡ Ἰ- ωάννα θὰ σοὺ δώσῃ νὰ φῶς...

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου! —'Ο Θεὸς μαζί σου, ἀρχοντά μου!...

Κι' ὁ γενναῖος, κομπῶς κ' ὠραίος κόμης ἀπομαρζοῦνθηκε. Πήγαγε, κινητὴ μὲ ἀτρότητα! Μὴ φοβάσαι μὴ σκίσης τὸ ρού- χα σου στὰ χαιμάλαβα τοῦ δρόμου καὶ μὴ χαλάρως τὶς λαμπρές μπούκλες τῶν μαλλιών σου... 'Ἐχεις παρουσιαστικὸ εἰγενικό κ' ἄ-

γέρωχο, βλέμμα σταθερὸ καὶ λαμπρὸ, λόγια σύντομα καὶ χιωπητὰ. Προζῶρει... Προζῶρει ἀφοῦ... 'Ο κόμης φτάνει στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου καὶ στρέβει πρὸς τὰ δε- ξιά:

—Ναί, καλὴ μοὺ εἶτε ὁ Ξυλόκοπος... Βλέπω μιὰ γαλιζία στή- λη κατιποὺ ἀναβαίνει πάνω ἀπὸ μιὰ ἀφροενία σκεπτή. Αὐτὴ εἶνε ἡ καλύβα του... Νὰ μιὰ ὠραία κόρη καθισμένη πάνω σὲ μιὰ πέ- τρα!... 'Ἄς πλησιάσω κοντὰ τῆς... * * *

—Σοὺ δοξάζω, ὄμορφη κοπέλα μου, ποτὲ δὲν εἶδα γλιωτέ- ρο χαμόγελο ἀπὸ τὸ δικὸ σου... Τὸ στέμμα μου ἔχει πολλὰ μα- γαριτάρια, ἀλλὰ κανένα δὲν εἶνε τόσο ὄμορφο σὺν τὰ δόντια σου... Μὲ ζέστανε τάχα ἡ φλόγα τῆς φωτιάς ἡ μ' ἔκαψαν τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα; Ἀρμόνησα τὸ κινητὶ μου καὶ μόνον ἐσένα συλλογιέμαι... —Κύριε... —Μὰ τὴν ἀλήθεια!... Κραοὶ τοῦ Ρήγου καὶ κρέας κινηγιῶ ἀ- ποτελοῦν περὶμου γέμια. 'Ἄλλὰ τὸ ψωμί ποὺ μοίχωφες μὲ τὰ χέ- ρια σου καὶ τὸ καθαρὸ νερὸ ποὺ μοὺ πρόσφερες, εἶνε πολὺ πὸ νό- στμα, ὠραία κοπέλα. Νά, πάρε αὐτὸ τὸ βαλιέτιο καὶ κρητήρη τὸ γι' αἰμοιβή σου...

—'Ω, εὐχαριστῶ... Εἶσαι πολὺ καλὸς... Πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ ἀρραβωνιαστικός μου... —Ποῦς ἀρραβωνιαστικός σου; 'Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, σὲ ποθῶ καὶ θέλω νὰ σὲ φιλήσω... —Ὁχι, ὄχι!... —Κι' ἡ Ἰωάννα κυριεύεται ἀπὸ φό- βο, γιατί βλέπει νὰ κορφώνονται ἀπάνω τῆς τὰ φλογερὰ βλέμματα τοῦ ξένου... Τί πρέπει νὰ κάνῃ τώ- ρα; Ποὺ νὰ κρητητῇ!... Βγαίνει ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ φεύ- γει... 'Ἄλλὰ κ' ἔκτεινος πετιέται ἔξω καὶ τὴν παίρνει ἀπὸ πίσω... * * *

'Ἀνθρώποι τάχα ἡ ἴσαιο εἶνε αὐ- τοὶ ποὺ περνοῦν καὶ χάνονται ἀπὸ γογγύρα μὲσα στὰ στενὰ μονοπά- τια τοῦ δάσους;

Τὰ πόδια τους μόλις ἀγγίζουν τὴ γῆ πατώντας τὰ νεκρὰ, ξερὰ φύλ- λα. Κινηγιούνται σὺν τρελλοὶ καὶ δὲν σταματοῦν, ὁ ἕνας πάντα πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο...

'Ω, τί ἄγριο κινηγητὸ! Πρῶτὴ τρέχει ἡ Ἰωάννα... Φτάνει λαζανιασμένη στὴν ὄχθη κ' ἀ- νεβαίνει σ' ἕνα βράχο, πάνω ἀπὸ τὸν ἀφορισμένο χειμάρρο... Τὸ νερὸ βουίζει καὶ βογγάει κάτω... 'Ἡ Ἰωάννα γλιτώσε! Μὰ ὄχι... 'Ο κόμης βρίσκειται κοντὰ τῆς καὶ νά... νὰ θὰ τὴν πιάσῃ!... 'Ἐκεῖνη γέρονε τίς πρὸς τὰ μπροστὰ καὶ πέ- φτει κάτω!... Τώρα περὶ τὴν κα- τάπη τὸ νερὸ!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται ἕνας προδολλικός καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὠ- ραίου εἰγενούς πέφτει μὲς στὸ νε- ρὸ γιὰ νὰ βρῇ τὴν πνιγμένη κο- πέλα... 'Ἀνταποθῆκαν, ἀλλὰ στὸ θάνατο! * * *

Μὲ γειά σου, γέρο! Ἡ δουλειά σου τελείωσε. Τὸ στόμα σου μουρ- μούριζε ἕναν παλῶ τῆς νεότητος σου σκοπὸ, ἐνῶ ἡ πλάτη σου λυ- γίει κάτω ἀπ' τὸ φορτίο τῶσαν ἔβλων...

'Υστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ἀκόμα ἡ Ἰωάννα σου θάχη τὰ εἰκοσι σκουδά, κ' εἶσαι χαροῦμενος γι' αὐτὸ! Τραγοῦδα, τραγοῦδα, εὐθυ- με Ξυλόκοτε!... —'Οταν αἶθριο θὰ πουλίσω στὴν πολιτεία τὰ ξύλα, θὰ προσθέ- σο ἕνα ὠραῖο νόμισμα ἀσπήμενο στὸ θησαυρὸ τῆς Ἰωάννας! Ἰω- ἀννα, Ἰωάννα! 'Ἐβγα νὰ φιλήσῃς τὸν πατέρα σου... Μὰ ποὺ εἶσαι, γιατί δὲν φαίνεσαι;... * * *

—Γέρο-Ξυλόκοπε, τὴν κόρη σου φρονιάσες; Ἡ κόρη σου εἶνε νε- κρῆ... Τὴν εἶδα νὰ πέφτῃ μὲς στὸ χειμάρρο, τὴ δύστηνη ἀρραβωνι- αστικὰ μου!... 'Ἄλλὰ κ' ἔκτεινος ποὺ τὴν κινηγιώσε πέθανε... Ἡ- ταν ἕνας ὠραῖος εἰγενής, ἀλλὰ τὸ ντυφέμῃ μου τ' ἄξιον δὲν τὸν ἐ- λπιθῆρες...

'Ο γέρος ἀκούει τὰ λόγια τοῦ παλληκαριῦ κ' ἀνατριχίλει. Ποὺ τάχα νάσαι ὁ νοῦς τοῦ βυθισμένος; Γιατί κινιέται ἔτσι, Θεὸ μου!... 'Αχοῦ πῶς φωνάζει:

—'Ο κόρη μου, κόρη μου! Τί ὠραία ποῦται τὰ χαμολούλιντα τῆς ἔξοχῆς!... Πόσο εἶνε λαμπρὰ τὰ σύννεφα τὰ χρυσαφένια τ' οὐ-

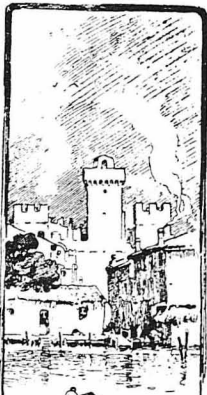

Νὰ μιὰ ὠραία κόρη, καθισμένη πάνω σὲ μιὰ πέτρα!...

ΑΠΟΤΟ ΘΥΓΛΟ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΑΓΡΙΕΛΗ

‘Η συνέχεια της ιστορίας ενός δέντρου. ‘Ο ‘Ιμβραήμ Πασάς και ο κρυμμένος θησαυρός. Οι τρεις Μανιάτες αδελφοί και τὸ φοβερό τέλος τους. Ένας περιέργως διάλογος στη σκηνή του ‘Τούρκου Στρατάρχη. Οι θησαυροθήκαι και ο ιδιοκτήτης της αγριελιάς. Μία προφητεία του Παπουλάκου. ‘Η Νεράϊδα της αγριελιάς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὸ περιαιμένο φύλλο διηγηθήκαμε τὴν τραγική ιστορία τῆς «Π ρ η γ κ η π έ σ α ς τ η ς Κ α λ α μ ά τ α ς», πὸ ἀγάπης ἐναν ὡμορφο βοσκό και τὸν συναντοῦσε κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀγριελιά. Και εἶδαμε τί συνέβη όταν ὁ πατέρας τῆς, ὁ ἀγριὸς Βιλαρδουίνος, ἀνεκάλυψε τὸ εἰδύλλιο: Ἐκράμασε τὸ βοσκό ἀπὸ τὸ δέντρο κ' ἔκλεισε τὴν κόρη του ‘Ι-σαβέλλα στὸν Πύργο.

‘Η ἀγριελιά ὅμως αὐτὴ ἔχει και ἀλλή ιστορία, στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, ἢ μᾶλλον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης: ‘Ο ‘Ιμβραήμ Πασάς, ἀφ’ οὗ ἐπολοῦρησε τὴν Τροικιτιὰ, ἐγύριζε μὲ τὸ στράτευμά του στὴν Καλαμάτα, ὅπου εἶχε τὸ διοικητικὸ του. Στὸ δρόμο ὅμως ἀρρόστησε ἀπὸ κοκκίνη πυρετό, και μὴ μπορώντας νὰ προχωρήσει, ἀναγκάστηκε, διὰν ἔφτασε στὴν ἀγριελιά αὐτὴ νὰ στρατοπεδωθεί.

Βλέποντας τὸ γιγαντοκόμο δέντρο, τὸ εἰθαύμασε και ῶσθησε γι’ αὐτό. Μερικοὶ ντόπιοι τοῦ διηγηθήκαν τότε τὴν ιστορία τῆς, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν ὡς τότε. Τοῦ εἶπαν δηλαδὴ ὅτι ἡ ἀγριελιά ἦταν στοιχειωμένη, και ὅτι ὅποιοι ἐπιχείρησαν νὰ τὴν κόψουν, ἔπαθαν διάφορες συμφορὲς και τέλος ἀπέφησαν τὸ σχέδιό τους.

‘Ο ‘Οθωμανὸς στρατηγὸς ἐσκουδαλίστηκε. —‘Εγὼ ὅμως θὰ τὴν κόψω! εἶπε μὲ πέσιμα. Και διέταξε διὰ μεγαλόσωμος Ἀράτηδες νὰ ριζώσουν κάτω τὸ παμτάλιο δέντρο. Πῆραν οἱ Ἀράτηδες τὰ τσεκούρια και χτυποῦσαν, ἀλλὰ τὸ σίδερο πεταγόμενο πίσω στοματωμένο και δὲν ἐπλήγωνε κἀν τὸ δέντρο... Ἀπὸ τὸν κόπο, ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη προσπάθεια, οἱ Ἀράτηδες ἔπεσαν χάμιον λιγοθυμημένοι...

Φλογίστηκε ἀπὸ τὸ θυμὸ του ὁ ‘Ιμβραήμ, διέταξε νὰ σωφίσουν θιμνωλάδα γύρω ἀπὸ τὴν ἀγριελιά και νὰ τὴν κάψουν... Ἀλλὰ ἡ φλόγες ἔβλεπαν τὸ δέντρο και τὸ τύλιγαν, χωρίς νὰ τὸ φθείρουν, χωρίς κἀν νὰ σπουροφύλισουν τὴ φλοιὸα του!...

Ἀπὸ τὸ κακό του ἀρρόστησε ὁ ‘Ιμβραήμ περισσότερο, ὁ πικροτὸς τοῦ ἀνέβηκε. Σὲ τέτοια κατάσταση βρισκόταν, διὰν παρουσιάστηκαν μπροστὰ του τρεῖς ἀδελφοί, Μανιάτες. Ἠθέλη νὰ τοῦ μαρτυρήσουν γὰ τι σπουδαί, ὡπως ἔλεγαν.

‘Ο ‘Ιμβραήμ τοὺς δέχτηκε και ἀκουσε τίς προτάσεις τους. Τοῦ ὑπέσχετο νὰ τοῦ δέξουν ἓνα μεγάλο θησαυρὸ, κρυμμένο σ’ ἓνα μέρος ποῦ τὸ ἔβλεπαν μόνο αὐτοί, ἀπὸ οἰκογενειακὴ τους παράδοσι. Ἄπὸ τὸ ἐπαγγέφονταν ὅμως τὸ θησαυρὸ τῆς συμφωνία νὰ τοὺς διορίσει δημογέροντας στὸ χωριὸ τους, και νὰ τοὺς δώσει τὸ ἓνα τρίτο ἀπὸ τὸ θησαυρὸ.

‘Ο ‘Ιμβραήμ Πασάς, ἀν και πιστεύει εὐκολα στὶς διάφορες δεισιδαιμονίες, αὐτὴ τὴ φορὰ ἐδυσπίστησε. Ἐνόμισε ὅτι ἔχει νὰ κάνει μὲ κατασκόπους και τοὺς ἐκόνταξε μὲ ἀγρία αἰσθή, σκεπτόμενος νὰ διατάξει τὸν ἀποκεφαλισμὸ τους.

— Ἐσὶς σὰς ἔστειλαν στὸ στράταπέδὸ μου οἱ γκαιοῦρηδες, γὰ νὰ ἰδῆτε τί γίνεται! τοὺς εἶπε ἀπότομα.

— Πασά μου, ὅχι! διαμαρτυρήθηκαν μὲ μιὰ φωνὴ και τὰ τρία ἀδελφά. ‘Οχι, τέτοιο πρῶμα!... Νὰ σοῦ δέξουμε τὸ μέρος ποῦ εἶνε κρυμμένος ὁ θησαυρός, κ’ ἀν δὲν βρεθῆτὶ τότε νὰ μᾶς κἀνεις ὅ, τι θέλεις.

— Αὐτὸ ἐνε δικαίω, καλὰ λένε, εἶπε ὁ χόντζας τὸν στρατοπέδου ποῦ παρακολοῦθοῦσε τὴ συνομιλία.

— Και ποῦ βρισκεται ὁ θησαυρὸς αὐτός; ῶσθησε ὁ ‘Ιμβραήμ.

— Κάτω ἀπὸ κείνη τὴν ἀγριελιά, Πασά μου!

Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς του, ὁ πατακόμος Στρατάρχη εἶδε τὸ στοιχειωμένο δέντρο ποῦ τόσο εἶχε ἐξερθεῖσι τὴ φιλοτιμία του, και μὴ τις σὲ καινοφωγίες σκέψεις... Ἀν οἱ ἀνθρωποι ἐκείνοι ἔλεγαν τὴν ἀλήθεια; Γιατί νὰ μὴ δομῶσαι;

— Και ποῦ τὸ ἔχετε οἰσις; ῶσθη ἔρωτησε... Μιλᾶτε γοῖγορα!...

— Ἀπὸ τὸν πατέρα μας, και κείνος ἀπὸ τὸ δικὸ του... εἶπαν οἱ

ρανοῦ!... Ἰωάννα, πόσο ἐνε ὄμορφα τὰ μακρὰ βλέφαρά σου!...

Ἰωάννα μου, πέθανες; Ρεῖα σου, ἄρχοντά μου! Τώρα εἶμαι κ’ ἐγὼ πλοῖκος σάν κα σένα! Γεῖά σου!...

— ‘Ο δυστυχισμένος ὁ γέρος τρελλάθησε... Ἐγὼ δὲν ἔχω πειὰ ἀρεθωνιστικιά. Μὰ ἔχω ἀκόμα τὰ μυαλά μου... Ἀς εὐχαριστῶμε τὸ Θεὸ τὸν παντοδύναμο... Θεέ μου, Θεέ μου, σ’ εὐχαριστῶ!...

διὰ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς, και ὁ τρίτος ἐπρόθεσε:

— Ἐγὼ, μιὰ νύχτα, μὲ τὸ φεγγάρι, τὸν εἶδα τὸν θησαυρὸ... ‘Ολο ἀσπυμένα τάλλαρα... Τὰ εἶχε βγάλει στὴ βοσκὴ ἓνας Ἀράτης και τὰ ἔξανάφερονε στὴ φωλιὰ τους... Εἶδα τὴ γῆς ν’ ἀνοιγὴ και νὰ τὰ καταπίνῃ!

— Αὐτός ἐνε Σαββατογεννημένος, Πασά μου, ἔξήγησαν οἱ διὰ ἄλλοι Μανιάτες, γὰ τὸν ἀδελφὸ τους ποῦ διηγηθήκε τὸ δράμα.

— Καλὰ, ῶσθησε ὁ ‘Ιμβραήμ, και γιατί τόσο καιρὸ δὲν ἐσκάβατε τὴ γῆς νὰ ξεθάψετε τὸ θησαυρὸ; Περιμένετε νάρθῶ ἐγὼ στὸν τόπο σας;

— Ἀν’ χρειάζονται πολλὰ γέμια, Πασά μου, τοῦ ἀποκρίθησαν, χρειάζεσαι διάκερος στρατός... ‘Ο θησαυρὸς ἐνε βαθειὰ κρυμμένος.

‘Ο ‘Ιμβραήμ δὲν ἐδίστασε πειὰ. Διέταξε τρακόσιους στρατιώτες του νὰ σκάψουν σύμφωνα νὰ τῆς ὁδηγῆσαι τὸν τριῶν χωρικών... Κι οἱ Ἀραπαδες ἔκοιθαν, ἔκοιθαν, ἔκοιθαν, μιὰ ἄλαξερη μέρα. ‘Ολο τὸ χωράφι, γύρω ἀπὸ τὴν ἐλιά, τὸ ἔφεραν ἀνω-κάτω. Μὰ δὲν εὐρήκαν τίποτε. Οὔτε σημάδι θησαυροῦ.

‘Ο ‘Ιμβραήμ ἔλασε τὴν ἵππομὸν του.

— Ψέματα μου εἶπατε, γκαιοῦρηδες! ἐφώναξε ἄ-γοιός. Εἰσάστε κατὰσκοποι!

Και διέταξε νὰ κρημαστοῦν! Σὲ λίγο, τὰ πτόματα τὸν τριῶν δυστυχισμένων ἀδελφῶν, ποῦ ἡ ἀμάθεια τοὺς ἔκανε νὰ πιστέφουν ἓνα θρύλο, ἐκρέμουνταν ἀπὸ τοὺς κλώνους τῆς ἀγριελιάς!

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀνηθοσθησία αὐτὴ, ὁ ‘Οθωμανὸς Στρατηγός... ἐνομοσθε τὸν ἐναντὸ του καλύτερα και διέταξε νὰ συνεχισθῆ ἡ πορεία τοῦ στρατευμάτος του πρὸς τὴν Καλαμάτα, ὅπου ἔφτασε τὴν ἴδια μέρα, και ὅπου οἱ ντόπιοι Τούρκοι τοῦ ἔκαναν μεγάλη ἵποδοχή.

‘Η παράδοσι τοῦ κρυμμένου κοντὰ στὴν ἀγριελιά θησαυροῦ σώζεται ἀκόμη στὰ πελοπόννη. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος, ἔγιναν διάφορες προσπάθειες νάρθῃ σ’ εὗρος ὁ θηλικὸς θησαυρὸς, ἀλλὰ ποτέ δὲν ἐβρέθηκε τίποτα. ‘Η τελευταία ἀνασκαφὴ γένηκε στὰ 1904. ‘Ο ιδιοκτήτης τοῦ χωραφιοῦ μάλιστα, μέσα ἀπὸ ὁσίων βρισκατε ἡ ἀγριελιά, ἀναγκάστη ν’ ἀρτὶν γύρω τῆς ἀρεθῆ ἔτασι γῆς ἀκαλλιέργη, γιατί ἐπύηγαν κατὰ καιροὺς διάφοροι θησαυροθήκαι και τοῦ ἀνασῆτανον τὰ γεννημάτα!

‘Οταν, κατὰ τὸ 1848, ὁ διαβόητος ἀγύρτης καλόγηρος Παπουλάκος, στὴν ἐπαναστατικὴ ἐξέσει περιόδια του, ἐπέρασε και ἀπὸ τὴ Μεσσηνία, στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ιστορικὸ δέντρο και, μιὰ μὲ τῆς διάφορες προφητείες του, εἶπε και τὴν ἀκόλουθη:

— Βλέπετε αὐτὴ τὴν ἀγριελιά; Θαρθῆ καιρὸς ποῦ θὰ πηγῆ ἔδω τὸ βουβάλλ στὸ αἶμα!

‘Η προφητεία αὐτὴ τοῦ καλόγηρου ἀλήθεψε, ἐν μέρε. Γιατί στὸν καιρὸ τῶν Ὀθωνικών, κοντὰ τὴν ἀγριελιά αὐτὴ, γίνθηκε συμπολιχὸ τῶν ἐπαναστατῶν και τοῦ Βασιλικὸ στρατοῦ, μὲ λίγα ὅμως θύματα!

‘Η ἀγριελιά ἐνε γνωστὴ σ’ ὅλους τοὺς ἀγωναίτες και ὀδοιπόρους τῆς Μεσσηνιακῆς πεδιάδος. Και ἐπειδὴ ἡ λαϊκὴ ψυχὴ ἐνε μιὰ και ἡ αὐτὴ, μὲ δλιη τὴν πρόδο τοῦ πολιτισμοῦ, ἔξεκολλοῦσαν και σῆμερα νὰ τὴ θεωροῦν στοιχειωμένη, και νὰ περνοῦν οἰσηλοῦ μπροστὰ τῆς. Γιατί πιστεύομεν ὅτι ὁ διαβόητος ποῦ θὰ περῶσαι ἀπὸ κεί νύχτα, και δὴ μιλῆρη, θὰ χάσει τὴ μιὰ του! Θὰ τοῦ τὴν πᾶρη γὰ πάντα ἡ νεράϊδα ποῦ ἐνε κρυμμένη στὸν κορμὸ τῆς πανάρχαιας ἀγριελιάς!...

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΟΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΞΥΛΟ

Σὲ μερικά χωριά τῆς Πορτογαλίας ἐπαρκατε ἡ συνθήκη, ὅταν διὰ νέο πρόκαται νὰ παντρευθοῦν, νὰ σπανιῶνται ἰδθὲν τυχαίος τὸ δρῶμα και νὰ... παρατεῖσονται! Τὴν ἀρχὴ τὴν κάνει ὁ γαμπρός, ἀλλὰ και ἡ νύφη δὲν ἀργεῖ νὰ τοῦ ἀναποδόσει τὰ ἴδια. Τὸ περιεργότερο ἐνε ὅτι τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ τοῦ προγαμίου ἔξυλοκατήματος ἔχουν σπουδαίες συνέπειες, γὰ τὸ μέλλον. Γιατί ὁποιος ἀπὸ τοὺς διὸ φρεῖ τοὺς περισσότερους μπάτσους, κατὰ τὴ μαρτυρία τῶν παρισταμένων, ἐνε ὑπερρωμένος νὰ τηρή στάσι ὑποταγῆς πρὸς τὸ ἔτερον ἡμισυ ἐφ’ ὄρου ζωῆς. Ἀλλοίμονο λοιπόν, ἀν βγῆ νικητῆς ἀπὸ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἡ γυναίκα!

